

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

BUITENGEWONE ZITTING 2014

25 september 2014

WETSVOORSTEL

**betreffende de verplichte verzekering
van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid
inzake natuurrampen
voor open lucht evenementen**

(ingediend door mevrouw Leen Dierick c.s.)

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

SESSION EXTRAORDINAIRE 2014

25 septembre 2014

PROPOSITION DE LOI

**relative à l'assurance obligatoire
de la responsabilité civile
en matière de calamités naturelles
pour les événements en plein air**

(déposée par Mme Leen Dierick et consorts)

SAMENVATTING

Dit wetsvoorstel strekt ertoe organisatoren van openluchtevenementen objectief aansprakelijk te stellen voor de schade aan de deelnemers die veroorzaakt wordt door een natuurramp, brand of ontploffing. De slachtoffers moeten enkel hun aanwezigheid en hun letsel bewijzen om de waarborg te kunnen genieten.

RÉSUMÉ

Cette proposition de loi vise à rendre les organisateurs d'événements en plein air objectivement responsables des dommages causés aux participants par une calamité naturelle, un incendie ou une explosion. Les victimes doivent uniquement apporter la preuve de leur présence et des lésions qu'elles ont subies pour pouvoir bénéficier de la garantie.

N-VA	:	Nieuw-Vlaamse Alliantie
PS	:	Parti Socialiste
MR	:	Mouvement Réformateur
CD&V	:	Christen-Democratisch en Vlaams
Open Vld	:	Open Vlaamse liberalen en democraten
sp.a	:	socialistische partij anders
Ecolo-Groen	:	Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen
cdH	:	centre démocrate Humaniste
VB	:	Vlaams Belang
PTB-GOI	:	Parti du Travail de Belgique – Gauche d'Ouverture
FDF	:	Fédéralistes Démocrates Francophones
PP	:	Parti Populaire

Afkortingen bij de nummering van de publicaties:

DOC 54 0000/000: Parlementair document van de 54e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer
 QRVA: Schriftelijke Vragen en Antwoorden
 CRIV: Voorlopige versie van het Integraal Verslag
 CRABV: Beknopt Verslag
 CRIV: Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)

PLEN: Plenum
 COM: Commissievergadering
 MOT: Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)

Abréviations dans la numérotation des publications:

DOC 54 0000/000: Document parlementaire de la 54e législature, suivi du n° de base et du n° consécutif
 QRVA: Questions et Réponses écrites
 CRIV: Version Provisoire du Compte Rendu intégral
 CRABV: Compte Rendu Analytique
 CRIV: Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes)

PLEN: Séance plénière
 COM: Réunion de commission
 MOT: Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)

Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers

Bestellingen:
 Natieplein 2
 1008 Brussel
 Tel.: 02/ 549 81 60
 Fax: 02/549 82 74
 www.dekamer.be
 e-mail: publicaties@dekamer.be

De publicaties worden uitsluitend gedrukt op FSC gecertificeerd papier

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants

Commandes:
 Place de la Nation 2
 1008 Bruxelles
 Tél.: 02/ 549 81 60
 Fax: 02/549 82 74
 www.lachambre.be
 courriel: publications@lachambre.be

Les publications sont imprimées exclusivement sur du papier certifié FSC

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Dit voorstel neemt, met een aantal aanpassingen, de tekst over van voorstel DOC 53 2540/001.

Organisatoren van evenementen zijn verantwoordelijk voor de veiligheid van de deelnemers aan het evenement. Zij moeten alles in het werk stellen om er voor te zorgen dat de aanwezigen geen schade oplopen tijdens de duur van het evenement. Indien er toch iets fout loopt en een of meerdere aanwezigen schade lijden, zou de organisator van een commercieel evenement ook moeten instaan voor de vergoeding van de slachtoffers. Dit is vandaag niet altijd het geval.

Er stellen zich twee problemen. Het eerste probleem ontstaat wanneer er zich een natuurramp voordoet en de aanwezigen op het evenement schade lijden. De aansprakelijkheidsverzekeraar van de organisator zal hier niet tussenkomen, de organisator heeft immers geen fout begaan. Organisatoren zouden zich kunnen verzekeren voor schade aan de aanwezigen veroorzaakt door natuurrampen, maar in de praktijk gebeurt dit niet. Waarom zouden ze zich immers verzekeren voor een gebeurtenis waarvoor ze toch niet aansprakelijk kunnen gesteld worden? Een tweede probleem kan zich voordoen in geval van een brand of ontploffing op het terrein. In dit geval zal er eerst moeten uitgemaakt worden wie aansprakelijk is voor het ongeval. Dit kan jaren duren, en slachtoffers moeten bijgevolg lange tijd op hun vergoeding wachten.

Het doel van dit wetsvoorstel is om organisatoren van openluchtevenementen objectief aansprakelijk te stellen voor de schade aan de deelnemers die veroorzaakt wordt door een natuurramp, brand of ontploffing.

— Objectieve aansprakelijkheid natuurrampen

Wanneer deelnemers aan een open lucht evenement schade lijden als gevolg van een extreem natuurverschijnsel, kunnen zij zich in de meeste gevallen niet wenden tot de aansprakelijkheidsverzekeraar van de organisatoren. Indien een gezonde boom op het terrein als gevolg van een hevige storm omwaait en schade veroorzaakt aan de aanwezige(n), kan dit immers moeilijk worden beschouwd als een fout in hoofde van

DÉVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La présente proposition reprend, en l'adaptant, le texte de la proposition DOC 53 2540/001.

Les organisateurs d'événements sont responsables de la sécurité des personnes qui participent à l'événement. Ils doivent tout mettre en œuvre pour faire en sorte que les personnes présentes ne subissent aucun dommage pendant la durée de l'événement. Si un problème intervient néanmoins et qu'une ou plusieurs personnes présentes subissent un dommage, l'organisateur d'un événement commercial devrait également assurer l'indemnisation des victimes. Ce n'est pas toujours le cas actuellement.

Nous sommes en l'occurrence confrontés à deux problèmes. Le premier problème se pose lorsqu'une calamité naturelle se produit et que les personnes présentes à l'événement subissent des dommages. L'assureur de la responsabilité de l'organisateur n'interviendra pas dans ce cas, car l'organisateur n'a commis aucune faute. Les organisateurs pourraient s'assurer contre les dommages causés par des calamités naturelles aux personnes présentes, mais dans la pratique, ils ne le font pas. Pourquoi, en effet, s'assureraient-ils contre un événement dont ils ne peuvent de toute façon être tenus pour responsables? Un deuxième problème peut se poser en cas d'incendie ou d'explosion sur le terrain. Dans ce cas, il conviendra d'abord de déterminer qui est responsable de l'accident. Ces investigations peuvent prendre des années, et les victimes doivent dès lors attendre longtemps avant d'être indemnisées.

L'objectif de la présente proposition de loi est de rendre les organisateurs d'événements en plein air objectivement responsables des dommages causés aux participants par une calamité naturelle, un incendie ou une explosion.

— Responsabilité objective en cas de calamités naturelles

Les personnes participant à un événement de plein air qui subissent des dommages par suite d'un phénomène naturel extrême ne peuvent, dans la plupart des cas, s'adresser à l'assureur de la responsabilité des organisateurs. Si un arbre sain situé sur le terrain est arraché par une violente tempête et cause des dommages à une ou plusieurs personnes présentes, cela peut en effet difficilement être considéré comme une

de organisatoren. En dus komt de verzekeraar van de organisatoren niet tussen.

Extreme natuurverschijnselen zijn geen gebeurtenissen die bijna nooit voorkomen. Sinds 1993 doen er zich gemiddeld 5 keer per jaar natuurverschijnselen voor die bij koninklijk besluit als ramp worden erkend¹. Door de opwarming van het klimaat kunnen we bovendien verwachten dat extreme natuurverschijnselen zich almaar vaker zullen voordoen.

Wij menen dat organisatoren van commerciële openluchtevenementen aansprakelijk moeten gesteld worden voor lichamelijke schade aan de deelnemers die wordt veroorzaakt door natuurrampen.

In het kader van dit wetsvoorstel verstaan we onder natuurrampen de rampen die in het kader van de wet van 12 juli 1976 bij koninklijk besluit als ramp worden erkend. Wanneer een natuurverschijnsel als ramp erkend is, komt het rampenfonds tussenbeide, maar enkel voor de materiële schade.

Dit wetsvoorstel bepaalt dat de organisatoren van openluchtevenementen objectief aansprakelijk zijn voor de lichamelijke schade aan de aanwezigen, die veroorzaakt is door natuurverschijnselen die bij koninklijk besluit als algemene ramp zijn erkend. De organisatoren zijn verplicht om een verzekering te sluiten om zich in te dekken tegen deze objectieve aansprakelijkheid. De slachtoffers moeten enkel hun aanwezigheid op het evenement en hun letsel bewijzen om van de waarborg te kunnen genieten. De slachtoffers moeten geen fout bewijzen.

— Objectieve aansprakelijkheid brand en ontploffing

Een ander situatie doet zich voor in geval van brand en ontploffing. Wanneer er zich op het terrein een brand of ontploffing zou voordoen en er slachtoffers vallen onder de deelnemers, zal eerst moeten bepaald worden wie aansprakelijk is voor de brand en ontploffing, alvorens de slachtoffers kunnen vergoed worden. Dit proces kan jaren duren. De slachtoffers zullen op hun vergoeding moeten wachten totdat uitgemaakt is wie aansprakelijk is.

De wet van 30 juli 1979 betreffende de preventie van brand en ontploffing en betreffende de verplichte verzekering van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid

¹ Statistische studie rampen sinds 1993, FOD Binnenlandse zaken, <http://www.securite-civile.be/LinkClick.aspx?fileticket=r7sA2pMERs8%3d&tabid=147&language=nl-BE>

faute dans le chef des organisateurs. Et l'assureur des organisateurs n'intervient donc pas.

Force est de constater que les phénomènes naturels extrêmes ne sont pas vraiment exceptionnels. En effet, depuis 1993, on dénombre chaque année en moyenne cinq phénomènes naturels qui sont reconnus comme calamités par arrêté royal¹. En raison du réchauffement climatique, on peut en outre s'attendre à une surveillance accrue des phénomènes naturels extrêmes.

Nous estimons que les organisateurs d'événements commerciaux en plein air doivent être tenus pour responsables des dommages corporels causés aux participants par des calamités naturelles.

Dans le cadre de la présente proposition de loi, nous entendons par calamités naturelles les calamités qui, dans le cadre de la loi du 12 juillet 1976, sont reconnues comme calamités par arrêté royal. Lorsqu'un phénomène naturel a été reconnu comme calamité, le fonds des calamités intervient, mais uniquement pour les dommages matériels.

La présente proposition de loi prévoit que les organisateurs d'événements de plein air sont objectivement responsables des dommages corporels causés aux personnes présentes par des phénomènes naturels reconnus comme calamités publiques par arrêté royal. Les organisateurs sont obligés de souscrire une assurance afin de couvrir cette responsabilité objective. Les victimes doivent uniquement apporter la preuve de leur présence à l'événement et des lésions qu'elles ont subies pour pouvoir bénéficier de la garantie. Elles ne doivent pas prouver de faute.

— Responsabilité objective en cas d'incendie et d'explosion

La situation est différente en cas d'incendie et d'explosion. Si un incendie se déclare ou qu'une explosion se produit sur le terrain et qu'il y a des victimes parmi les participants, il faudra d'abord déterminer qui est responsable de l'incendie et de l'explosion avant de pouvoir indemniser les victimes. Cette procédure peut durer des années. Les victimes ne seront indemnisées que lorsqu'on aura déterminé qui est responsable.

La loi du 30 juillet 1979 relative à la prévention des incendies et des explosions ainsi qu'à l'assurance obligatoire de la responsabilité civile dans ces mêmes

¹ Étude statistique des calamités depuis 1993, SPF Intérieur, <http://www.securite-civile.be/LinkClick.aspx?fileticket=r7sA2pMERs8%3d&tabid=147&language=fr-BE>

in dergelijke gevallen, stelt de exploitanten van “inrichtingen die gewoonlijk voor het publiek toegankelijk zijn” objectief aansprakelijk voor de schade aan derden veroorzaakt door een brand en ontploffing. De exploitant is verplicht een verzekering te sluiten om zich in te dekken tegen deze aansprakelijkheid. De slachtoffers kunnen sneller vergoed worden, vermits vaststaat dat de verzekeraar van de exploitant moet tussenkomen. De verzekeraar van de exploitant kan nadien de schade proberen te verhalen op de aansprakelijke partij. Onder andere restaurants, discotheken, en hotels vallen onder het toepassingsgebied van deze wet. Openluchtevenementen vallen er vreemd genoeg niet onder.

Dit wetsvoorstel bepaalt dat ook organisatoren van openluchtevenementen objectief aansprakelijk zijn voor schade aan derden die ontstaat door een brand en ontploffing. De organisator is verplicht om een verzekering te sluiten. Indien er zich een brand en ontploffing zou voordoen, zal de deelnemer aan het evenement onmiddellijk vergoed worden, en zal niet langer moeten wachten op zijn vergoeding totdat bepaald is wie aansprakelijk is voor de brand of ontploffing.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 2

Het voorstel is van toepassing op alle evenementen die cumulatief aan de zes volgende voorwaarden voldoen:

— voor het publiek toegankelijk zijn

Hieronder moet worden verstaan alle ruimten die niet strikt verboden zijn voor het publiek.

— plaats vinden in open lucht of in een of meerdere niet-permanente constructies

Met niet-permanente constructies worden bedoeld constructies die speciaal voor het evenement werden geplaatst, en die na afloop van het evenement opnieuw worden verwijderd.

— op een afgesloten terrein

Het terrein moet duidelijk afgebakend zijn, het publiek kan er niet zomaar in- en uitlopen.

circumstances rend les exploitants “d’établissements habituellement accessibles au public” objectivement responsables des dommages causés aux tiers par un incendie et une explosion. L’exploitant est tenu de souscrire une assurance pour se prémunir contre cette responsabilité. Les victimes peuvent être indemnisées plus rapidement dès lors qu’il est établi que l’assureur de l’exploitant doit intervenir. Ce dernier peut ensuite essayer de réclamer l’indemnisation du préjudice à la partie responsable. Entrent notamment dans le champ d’application de cette loi les restaurants, les discothèques et les hôtels. Assez bizarrement, cette loi ne s’applique pas aux événements en plein air.

La présente proposition de loi prévoit que les organisateurs d’événements en plein air sont également objectivement responsables des dommages causés aux tiers par un incendie et une explosion. L’organisateur est tenu de souscrire une assurance. En cas d’incendie et d’explosion, la victime participant à l’événement sera immédiatement indemnisée et ne devra plus attendre que l’on ait déterminé qui est responsable de l’incendie ou de l’explosion.

COMMENTAIRE DES ARTICLES

Article 2

La proposition s’applique à tous les événements répondant simultanément aux six conditions suivantes:

— être accessibles au public

Sont visés tous les espaces qui ne sont pas strictement interdits au public.

— avoir lieu en plein air ou dans une ou plusieurs constructions non permanentes

Par constructions non permanentes, il y a lieu d’entendre les constructions installées spécialement pour l’événement, et démontées lorsque l’événement est terminé.

— sur un terrain clos

Le terrain doit être clairement délimité, le public ne doit pas pouvoir y entrer et en sortir librement.

— met een minimale capaciteit van 1 000 personen

We gaan er van uit dat de verzekeringspremie die de organisatoren van het evenement betalen hoger zal zijn naarmate het evenement meer bezoekers kan aantrekken. Maar hoe meer bezoekers, hoe meer mensen waarover de organisatoren de verzekeringspremie kunnen verspreiden, hoe lager dus de impact op de prijs van het toegangsbewijs. Het is van belang dat de impact op de prijs van het ticket zo minimaal mogelijk blijft, opdat de organisatie van en de democratische toegang tot evenementen mogelijk blijft. Vanaf 1 000 toeschouwers zou de impact op de toegangsprijzen minder groot zijn.

— tijdelijk zijn

Het evenement duurt maximaal enkele dagen.

— waarvoor inkomgeld wordt gevraagd

De deelnemers moeten betalen om het terrein te kunnen betreden en aan het evenement deel te nemen.

Artikel 3

De organisatoren zijn objectief aansprakelijk voor de lichamelijke schade aan de bezoekers die veroorzaakt is door bepaalde natuurverschijnselen.

Om aan te wijzen welke natuurverschijnselen onder het toepassingsgebied van dit wetsvoorstel vallen, verwijzen we naar de wet van 12 juli 1976 betreffende het herstel van zekere schade veroorzaakt aan private goederen door natuurrampen. Artikel 2, § 1, 1° van deze wet bepaalt dat de wet van toepassing is op “natuurverschijnselen met uitzonderlijk karakter of van een niet te voorziene hevigheid, of die belangrijke schade hebben veroorzaakt, inzonderheid de aardbevingen of aardverschuivingen, de vloedgolven of andere overstromingen met rampspoedig karakter, de orkanen of andere stormwinden”.

Omdat het moeilijk te begrijpen is wat moet verstaan worden onder “met uitzonderlijk karakter” of “van een niet te voorziene hevigheid” heeft de omzendbrief tot vaststelling van de erkenningscriteria van een algemene ramp (20 september 2006)² de erkenningscriteria zeer concreet gedefinieerd.

² <http://www.civieleveiligheid.be/LinkClick.aspx?fileticket=%2FD2zltHlLUk%3D&tabid=83&language=nl-BE>

— d’une capacité minimale de 1 000 personnes

Nous partons du principe que la prime d’assurance payée par les organisateurs de l’événement sera plus élevée à mesure que l’événement pourra attirer davantage de visiteurs. Cependant, plus il y aura de visiteurs, plus il y aura de personnes sur lesquelles les organisateurs pourront répartir la prime d’assurance, et moins il y aura d’impact sur le prix du titre d’accès. Il importe que l’impact sur le prix du billet reste le plus faible possible, afin que des événements puissent continuer à être organisés et que l’accès démocratique à ces derniers être assuré. À partir de 1 000 spectateurs, l’impact sur les droits d’entrée serait moins important.

— être temporaire

L’événement dure au maximum quelques jours.

— être soumis à un droit d’entrée

Les participants doivent payer pour pouvoir entrer sur le terrain et participer à l’événement.

Article 3

Les organisateurs sont objectivement responsables des dommages corporels causés aux visiteurs par certains phénomènes naturels.

Pour indiquer les phénomènes naturels qui relèvent du champ d’application de la présente proposition de loi, nous renvoyons à la loi du 12 juillet 1976 relative à la réparation de certains dommages causés à des biens privés par des calamités naturelles. L’article 2, § 1er, 1° de cette loi prévoit que la loi s’applique aux “phénomènes naturels de caractère exceptionnel ou d’intensité imprévisible ou qui ont provoqué des dégâts importants, notamment les tremblements ou mouvements de la terre, les raz de marée ou autres inondations à caractère désastreux, les ouragans ou autres déchaînements des vents”.

Comme il est difficile de savoir ce qu’il convient d’entendre par “de caractère exceptionnel” ou “d’intensité imprévisible”, la circulaire déterminant les critères de reconnaissance d’une calamité publique (20 septembre 2006)² a défini très concrètement les critères de reconnaissance.

² <http://www.securite-civile.be/LinkClick.aspx?fileticket=iDmlvC6uwck%3d&tabid=83&language=fr-BE>

Artikel 2, § 2 van dezelfde wet bepaalt dat de erkenning van dergelijke uitzonderlijke natuurverschijnselen het voorwerp uitmaakt van een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Een dergelijk koninklijk besluit bepaalt de dag waarop het natuurverschijnsel dat schade heeft aangericht en als ramp wordt beschouwd, zich heeft voorgedaan, alsook de geografische uitgestrektheid van de ramp.

Dit wetsvoorstel bepaalt bijgevolg dat de organisatoren objectief aansprakelijkheid zijn voor de lichamelijke schade aan de bezoekers indien de natuurverschijnselen die deze schade hebben veroorzaakt, bij koninklijk besluit als algemene ramp zijn erkend.

De organisatoren zijn verplicht een verzekering te sluiten om zich in te dekken tegen deze objectieve aansprakelijkheid.

Artikel 4

De verzekeraar die de benadeelde persoon vergoed heeft in het kader van een verzekering met vergoedend karakter en die zijn subrogatierecht uitoefent, kan de uitkering bepaald in deze wet niet genieten.

Artikel 5

Dit artikel bevat bepalingen betreffende de verhouding tussen de verzekeringsonderneming, de verzekeringnemer en de benadeelde.

De bepalingen zijn in licht gewijzigde vorm overgenomen uit de wet van 30 juli 1979 betreffende de preventie van brand en ontploffing en betreffende de verplichte verzekering van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid in dergelijke gevallen.

Artikel 6

De verzekeringsonderneming moet aan de verzekeringnemer een bewijs van het sluiten van de verzekering verzenden. De verzekeringsonderneming maakt eveneens een bewijsstuk over aan de burgemeester van de gemeente waar het evenement zal plaatsvinden, ten laatste een week voor het begin van het evenement.

Artikel 7

Dit artikel bevat de straffen. De bepalingen van dit artikel zijn in licht gewijzigde vorm overgenomen uit de wet van 30 juli 1979 betreffende de preventie van

L'article 2, § 2, de la même loi prévoit que la reconnaissance de tels phénomènes naturels exceptionnels fait l'objet d'un arrêté royal délibéré en Conseil des ministres. Un tel arrêté royal détermine le jour où a eu lieu le phénomène naturel qui a causé des dommages et est considéré comme une calamité, ainsi que l'étendue géographique de la calamité.

La présente proposition de loi prévoit dès lors que les organisateurs sont objectivement responsables des dommages corporels subis par les visiteurs si les phénomènes naturels qui ont causé ces dommages ont été reconnus comme calamités publiques par arrêté royal.

Les organisateurs sont obligés de souscrire une assurance afin de couvrir cette responsabilité objective.

Article 4

L'assureur qui a indemnisé la personne lésée dans le cadre d'une assurance à caractère indemnitaire et qui exerce son droit de subrogation ne peut bénéficier de l'indemnité prévue par la présente loi.

Article 5

Cet article contient des dispositions concernant la relation entre l'entreprise d'assurances, le preneur d'assurance et la personne lésée.

Ces dispositions ont été reprises, sous une forme légèrement modifiée, de la loi du 30 juillet 1979 relative à la prévention des incendies et des explosions ainsi qu'à l'assurance obligatoire de la responsabilité civile dans ces mêmes circonstances.

Article 6

L'entreprise d'assurances doit délivrer une preuve de la conclusion de l'assurance au preneur d'assurance. L'entreprise d'assurances transmet également un document probant au bourgmestre de la commune où aura lieu l'événement, au plus tard une semaine avant le début de l'événement.

Article 7

Cet article prévoit les sanctions. Les dispositions de cet article ont été reprises, sous une forme légèrement modifiée, de la loi du 30 juillet 1979 relative à la

brand en ontploffing en betreffende de verplichte verzekering van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid in dergelijke gevallen.

De burgemeester kan het evenement dan niet voldoet aan de bepalingen van deze wet, verbieden.

Artikel 8

De organisatoren van de in artikel 2 bedoelde evenementen dienen zich eveneens te verzekeren tegen de objectieve aansprakelijkheid voor lichamelijke en materiële schade aan derden, veroorzaakt door een brand of ontploffing.

Leen DIERICK (CD&V)
Nathalie MUYLLE (CD&V)
Roel DESEYN (CD&V)
Jef VAN DEN BERGH (CD&V)
Griet SMAERS (CD&V)

prévention des incendies et des explosions ainsi qu'à l'assurance obligatoire de la responsabilité civile dans ces mêmes circonstances.

Le bourgmestre peut interdire l'événement qui ne répond pas aux dispositions de la présente loi.

Article 8

Les organisateurs des événements visés à l'article 2 doivent également s'assurer contre la responsabilité objective pour les dommages corporels et matériels causés à des tiers par un incendie ou une explosion.

WETSVOORSTEL**Artikel 1**

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2

De bepalingen van deze wet zijn van toepassing op alle voor het publiek toegankelijke evenementen, die plaats vinden in de open lucht of in een of meerdere niet-permanente constructies, op een afgesloten terrein met een minimale capaciteit van 1 000 personen, die tijdelijk zijn en waarvoor inkomgeld wordt gevraagd.

Art. 3

§ 1. De natuurlijke of rechtspersonen die de in artikel 2 bedoelde evenementen organiseren zijn objectief aansprakelijk voor de lichamelijke schade aan de aanwezigen, veroorzaakt door de natuurverschijnselen als bedoeld in artikel 2, § 1, 1°, van de wet van 12 juli 1976 betreffende het herstel van zekere schade veroorzaakt aan private goederen door natuurrampen, en die als dusdanig erkend zijn op de wijze bepaald in artikel 2, § 2 van dezelfde wet.

§ 2. De Koning bepaalt het maximaal bedrag van de objectieve aansprakelijkheid, de minimumgarantievoorwaarden en eventuele uitsluitingen.

§ 3. Geen evenement mag voor het publiek worden opengesteld indien de objectieve aansprakelijkheid waartoe zij aanleiding kan geven, niet gedekt is door een verzekering welke de in paragraaf 1 vermelde personen hebben gesloten bij een verzekeringsonderneming die erkend is of van erkenning ontslagen is krachtens de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen.

Art. 4

De verzekeraar die de benadeelde persoon vergoedt heeft in het kader van een verzekering met vergoedend karakter en die zijn subrogatierecht uitoefent bedoeld in artikel 95 van de wet van 4 april 2014 betreffende de verzekeringen kan de uitkering bepaald in deze wet niet genieten.

PROPOSITION DE LOI**Article 1er**

La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2

Les dispositions de la présente loi s'appliquent à tous les événements accessibles au public, qui ont lieu en plein air ou dans une ou plusieurs constructions non permanentes, sur un terrain clos d'une capacité minimale de 1 000 personnes, qui sont temporaires et soumis à un droit d'entrée.

Art. 3

§ 1er. Les personnes physiques ou morales qui organisent les événements visés à l'article 2 sont objectivement responsables des dommages corporels causés aux personnes présentes par les phénomènes naturels visés à l'article 2, § 1er, 1°, de la loi du 12 juillet 1976 relative à la réparation de certains dommages causés à des biens privés par des calamités naturelles, et qui sont reconnus comme tels selon les modalités fixées à l'article 2, § 2, de la même loi.

§ 2. Le Roi fixe le montant maximal de la responsabilité objective, les conditions minimales de garantie et les exclusions éventuelles.

§ 3. Aucun événement ne peut être rendu accessible au public si la responsabilité objective à laquelle il peut donner lieu n'est pas couverte par une assurance souscrite par les personnes mentionnées au § 1er auprès d'une entreprise d'assurances agréée ou dispensée de l'agrément en application de la loi du 9 juillet 1975 relative au contrôle des entreprises d'assurances.

Art. 4

L'assureur qui a indemnisé la personne lésée dans le cadre d'une assurance à caractère indemnitaire et qui exerce son droit de subrogation visé à l'article 95 de la loi du 4 avril 2014 relative aux assurances ne peut bénéficier de l'indemnité prévue par la présente loi.

Art. 5

§ 1. Voor de uitvoering van de bepalingen van deze wet kan de verzekeringsonderneming door de benadeelde in België worden gedagvaard, hetzij voor de rechter van de plaats van het feit waar het schadegeval is gebeurd, hetzij voor de rechter van de woonplaats van de benadeelde, hetzij voor de rechter van de zetel van de verzekeringsonderneming.

§ 2. Een vonnis of arrest gewezen in een geschil ter zake van een door een in artikel 3, § 1, bedoeld en bij koninklijk besluit erkend natuurverschijnsel veroorzaakte schade, kan aan de verzekeringsonderneming of aan de benadeelde partij slechts worden tegengeworpen, indien ze in het geding partij zijn geweest dan wel daarin zijn geroepen.

Niettemin kan het vonnis of arrest, dat in een geschil tussen de benadeelde en de verzekeringsnemer is gewezen, worden tegengeworpen aan de verzekeringsonderneming, indien is gebleken dat deze laatste in feite de leiding van het geding op zich heeft genomen.

De verzekeringsonderneming kan de verzekeringsnemer in het geding roepen, dat door de benadeelde tegen hem wordt ingesteld.

Wanneer de burgerlijke vordering tot herstelling van een door een in artikel 3, § 1 bedoeld en erkend natuurverschijnsel veroorzaakte schade, tegen de verzekeringsnemer wordt ingesteld voor het strafgerecht, kan de verzekeringsonderneming door de benadeelde partij of door de verzekeringsnemer in de zaak worden betrokken en kan zij ook vrijwillig tussenkomen, onder dezelfde voorwaarden als zou de vordering voor het burgerlijk gerecht zijn gebracht, maar het strafgerecht kan geen uitspraak doen over de rechten die de verzekeringsonderneming kan doen gelden tegenover de verzekeringsnemer.

Bovendien kan de verzekeringsnemer in de zaak worden betrokken door de verzekeringsonderneming die vrijwillig tussenkomt.

Art. 6

§ 1. De verzekeringsonderneming die de overeenkomst bedoeld in artikel 3, § 3, sluit, is ertoe gehouden aan de verzekeringsnemer een bewijsstuk af te geven waarvan de vorm en de inhoud door de Koning worden bepaald.

§ 2. De verzekeringsonderneming die de overeenkomst bedoeld in artikel 3, § 3, sluit, is ertoe gehouden

Art. 5

§ 1er. Pour l'application des dispositions de la présente loi, la personne lésée peut assigner l'entreprise d'assurances en Belgique, soit devant le juge du lieu où s'est produit le fait générateur du dommage, soit devant le juge de son propre domicile, soit devant le juge du siège de l'entreprise d'assurances.

§ 2. Le jugement ou l'arrêt rendu sur une contestation née d'un préjudice causé par un phénomène naturel visé à l'article 3, § 1er, et reconnu par arrêté royal, n'est opposable à l'entreprise d'assurances ou à la personne lésée, que s'ils ont été présents ou appelés à l'instance.

Toutefois, le jugement ou l'arrêt rendu dans une instance entre la personne lésée et le preneur d'assurance est opposable à l'entreprise d'assurances s'il est établi qu'elle a, en fait, assumé la direction du litige.

L'entreprise d'assurances peut mettre le preneur d'assurance en cause dans le litige qui lui est intenté par la personne lésée.

Lorsque l'action civile en réparation du dommage causé par un phénomène naturel reconnu visé à l'article 3, § 1er, est intentée contre le preneur d'assurance devant la juridiction répressive, l'entreprise d'assurances peut être mise en cause par la partie lésée ou par le preneur d'assurance et peut intervenir volontairement dans les mêmes conditions que si l'action était portée devant la juridiction civile, sans cependant que la juridiction répressive puisse statuer sur les droits que l'entreprise d'assurances peut faire valoir contre le preneur d'assurance.

En outre, le preneur d'assurance peut être mis en cause par l'entreprise d'assurances qui intervient volontairement.

Art. 6

§ 1er. L'entreprise d'assurances, qui conclut le contrat visé à l'article 3, § 3, est tenue de délivrer au preneur d'assurance un document probant dont la forme et le contenu sont fixés par le Roi.

§ 2. L'entreprise d'assurances qui conclut un contrat d'assurance visé à l'article 3, § 3, est tenue de

een bewijsstuk over te maken aan de burgemeester van de gemeente waar het evenement zal doorgaan, ten laatste een week voor de aanvangsdatum van het evenement.

Art. 7

§ 1. Overtreding van de bepalingen van deze wet en van de ter uitvoering ervan genomen koninklijke besluiten worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot duizend frank, of met één van die straffen alleen.

In geval van herhaling binnen het jaar kan de straf tot het dubbele van het maximum worden verhoogd.

De bepalingen van boek I van het Strafwetboek, hoofdstuk V en artikel 85 niet uitgezonderd zijn van toepassing op de in de artikel bedoelde overtredingen.

§ 2. De burgemeester kan het evenement verbieden dat niet voldoet aan de krachtens deze wet voorgeschreven bepalingen.

Art. 8

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 februari 1991 betreffende de inrichtingen die onder de toepassing vallen van hoofdstuk II van de wet van 30 juli 1979 betreffende de preventie van brand en ontploffing en betreffende de verplichte verzekering van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid in dergelijke gevallen, wordt aangevuld met een 26°, luidende:

“26° alle voor het publiek toegankelijke evenementen, die plaats vinden in de open lucht of in een of meerdere niet-permanente constructies, op een afgesloten terrein met een minimale capaciteit van 1 000 personen, die tijdelijk zijn en waarvoor inkomgeld wordt gevraagd.”

30 juni 2014

Leen DIERICK (CD&V)
Nathalie MUYLLE (CD&V)
Roel DESEYN (CD&V)
Jef VAN DEN BERGH (CD&V)
Griet SMAERS (CD&V)

transmettre un document probant au bourgmestre de la commune où aura lieu l'événement, au plus tard une semaine avant le début de l'événement.

Art. 7

§ 1er. Les infractions aux dispositions de la présente loi et aux arrêtés royaux pris pour son exécution sont punies d'un emprisonnement de huit jours à six mois et d'une amende de vingt-six francs à mille francs, ou d'une de ces peines seulement.

En cas de récidive dans l'année, la peine peut être portée au double du maximum.

Les dispositions du livre Ier du Code pénal, y compris le chapitre V et l'article 85, sont applicables aux infractions prévues au présent article.

§ 2. Le bourgmestre peut interdire l'événement qui ne répond pas aux prescriptions de la présente loi.

Art. 8

L'article 1er de l'arrêté royal du 28 février 1991 concernant les établissements soumis au chapitre II de la loi du 30 juillet 1979 relative à la prévention des incendies et des explosions ainsi qu'à l'assurance obligatoire de la responsabilité civile dans ces mêmes circonstances, est complété par un 26° rédigé comme suit:

“26° tous les événements accessibles au public, qui ont lieu en plein air ou dans une ou plusieurs constructions non permanentes, sur un terrain clos d'une capacité minimale de 1000 personnes, qui sont temporaires et soumis à un droit d'entrée.”

30 juin 2014